

อนุสัญญาระหว่าง สาธารณรัฐบัลแกเรียและราชอาณาจักรไทย
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

สาธารณรัฐบัลแกเรียและราชอาณาจักรไทย

มีความปรารถนาที่จะจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

ขอบข่ายของอนุสัญญา

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ ที่ตั้งบังคับโดยหรือในนามของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงจ่ายที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้นซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
- ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับ ได้แก่

ก) ในกรณีบัลแกเรีย

(1) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

(2) ภาษีเงินได้นิติบุคคล และ

(3) ภาษีขั้นสุดท้าย

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีบัลแกเรีย”)

ข) ในกรณีประเทศไทย

(1) ภาษีเงินได้ และ

(2) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ โดยตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ 2

คำนิยาม

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึงบัลแกเรียหรือประเทศไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ข) คำว่า “บัลแกเรีย” หมายถึง สาธารณรัฐบัลแกเรีย และเมื่อใช้ใน ความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึง อาณาเขตซึ่งสาธารณรัฐ บัลแกเรียใช้อำนาจอธิปไตยครอบคลุมถึง ตลอดจนไหล่ทวีปและ เขตเศรษฐกิจ พิเศษซึ่งสาธารณรัฐบัลแกเรียมีสิทธิอธิปไตยและมี เขตอำนาจ ครอบคลุมถึงตามกฎหมายระหว่างประเทศ

(ค) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำ อาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตาม กฎหมายไทย และตามกฎหมายระหว่างประเทศ

กำหนดไว้หรือ อาจจะกำหนดไว้ภายหลังให้เป็นพื้นที่ ซึ่งราชอาณาจักรไทย อาจ ใช้สิทธิในส่วน ที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และดินใต้พื้นดิน และ ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้น ๆ ได้

- (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา กองมรดกที่ยังไม่ได้แบ่ง บริษัทและคณะบุคคลใด ๆ
- (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลหรือหน่วยงานใด ๆ ซึ่งถือว่า เป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่ง ประสงค์ในทางภาษี
- (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มี ถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ช) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีบัตแกเรียหรือภาษีไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ซ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง
 - (1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมหรือหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพของคนเช่นนั้นตาม กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (ฅ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่ง ดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งยกเว้นกรณีการเดินทางเรือหรือเดินอากาศยานที่ ดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ
- (ญ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง
 - (1) ในกรณีของบัลแกเรีย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย
 - (2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้เว้นแต่บริบทกำหนด เป็นอื่น ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีของรัฐนั้น ในส่วนของภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้ บังคับ ความหมายของคำภายใต้กฎหมายภาษีของรัฐนั้นจะมีความสำคัญเหนือความหมายที่ได้บัญญัติไว้สำหรับคำนั้น ๆ ในกฎหมายอื่น ๆ ของรัฐนั้น

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการใหญ่ สถานที่ก่อตั้ง หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และคำนี้ให้รวมถึงรัฐนั้น องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นและองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่คำนี้มิให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์ อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีที่ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นได้ก่อตั้งขึ้น ถ้าตาม หลักเกณฑ์เช่นว่านี้ บุคคลนั้นยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” โดยเฉพาะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

- (ข) สาขา
- (ค) สำนักงาน
- (ง) โรงงาน
- (จ) โรงฆ่า
- (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
- (ช) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจสอบที่ เกี่ยวเนื่องกับโครงการดังกล่าวแต่เฉพาะกรณีที่ตั้ง โครงการ หรือกิจกรรมนั้นดำรงอยู่ชั่วระยะเวลา หนึ่งเกินกว่า 6 เดือน
- (ซ) การให้บริการรวมตลอดถึงการให้บริการปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผ่าน ลูกจ้างหรือพนักงานอื่นแต่เฉพาะกรณีที่กิจกรรมเช่นว่านั้นดำรงอยู่ เพื่อโครงการเดียวกันหรือ โครงการที่เกี่ยวข้องกันในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวม กันเกินกว่า 6 เดือน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใด ๆ

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนหน้านี้ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือส่ง มอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่ง ประสงค์ใน การเก็บรักษา การจัดแสดงหรือส่งมอบ
- ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่ง ประสงค์ให้ วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือ รวบรวม ข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัย ทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียม การหรือเป็นส่วน ประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

- ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้ มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 ของข้อนี้ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่า วิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลดังกล่าวมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่ เฉพาะที่ได้บัญญัติไว้ในวรรค 3 ซึ่งหากว่าได้กระทำผ่านสถานธุรกิจประจำจะไม่ทำให้สถานธุรกิจประจำเป็นสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคดังกล่าว
5. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อบทนี้ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่ที่ประกอบการรับประกันภัยต่อ จะถือว่า มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้มีการเก็บค่าธรรมเนียมในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในรัฐนั้น กระทำโดยผ่านผู้แทนซึ่งมิใช่ตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค 6
6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่า มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทาง นายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้
7. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือซึ่งถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

บทที่ 3

การเก็บภาษีจากเงินได้

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์(รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดๆจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้

สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชมรม แห่แห่ง แร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นด้วย

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินที่ได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น

2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดขายรับก่อนหักรายจ่ายของวิสาหกิจหรือของสถานประกอบการถาวรหรือโดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีเช่นว่านั้น อย่างไรก็ตามวิธีที่กำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การจลาจลระหว่างประเทศ

1. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการเดินอากาศยานในการจลาจลระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
2. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือ ในการจลาจลระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีที่
 - (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์ หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือ กำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้ มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น
2. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้น ได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะปรับปรุง

จำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ทั้งนี้ ตามกฎหมายภายในรัฐอิกรัฐหนึ่งนั้น ในการกำหนดการปรับปรุง เช่นว่านั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญาด้วยตามควร และหากจำเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งสองอาจปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอิกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บ จะต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น
ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
3. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องในหนี้ อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจหรืออยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอิกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอิกรัฐหนึ่งจากสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอิกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนั้นให้นำบทบัญญัติ ข้อ 7 หรือข้อ 14 มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี
5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง รัฐอิกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบทเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอิกรัฐหนึ่งนั้นหรือตราบทเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอิกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอิกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกไปโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี๋ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี๋ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี๋ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - (ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก
4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 3 คำว่า “รัฐบาล” หมายถึง รัฐนั้นเอง, องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น และให้หมายความรวมถึง
 - (ก) ในกรณีของประเทศบัลแกเรีย
 - (1) ธนาคารกลางของบัลแกเรีย
 - (2) สถาบันการเงินซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐบัลแกเรีย องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ หรือองค์กรตามกฎหมายตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
 - (ข) ในกรณีของประเทศไทย
 - (1) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (2) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้า แห่งประเทศไทย และ
 - (3) สถาบันการเงิน ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ หรือองค์กรตามกฎหมายตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
5. คำว่า “ดอกเบี๋ย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่และ โดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้นั้น รวมทั้งเงินได้ที่มิ

ลักษณะทำนองเดียวกับเงินที่ได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้นค่าปรับเนื่อง จากความล่าช้าในการจ่ายเงินไม่ถือเป็นดอกเบี้ยตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

6. บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ใน รัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียก ร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการ ประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้นำบทบัญญัติของ ข้อ 7 หรือข้อ 14 มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

7. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่ จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือ ไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการ ประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการ ถาวรหรือสถานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านี้จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือสถาน ประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

8. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือ ระหว่าง บุคคลทั้งสอง นั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มี จำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อ นี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

ค่าสิทธิ

1. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ใน อีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐ นั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นที่ได้รับเนื่องจากการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงาน วรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ ไม่รวมถึงฟิล์มภาพยนตร์ และฟิล์ม เทปหรือดิสก์สำหรับการ กระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่น

3. คำว่า “ค่าสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการ ใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์และฟิล์ม เทป หรือการกระทำใด ๆ

เพื่อทำซ้ำซึ่งภาพหรือเสียงที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางโทรทัศน์หรือทางวิทยุ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือ
หุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆหรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม
หรือทางวิทยาศาสตร์หรือเพื่อข้อสนเทศ (หรือค่าธรรมเนียมสำหรับการบริการทางเทคนิค) เกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ
สัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ใน
รัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่
ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถาน
ประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคล
ผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบ
การประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิเกิดขึ้น และคำสิทธินั้นตกเป็น
ภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น คำสิทธิเช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่ง
สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้น
กับบุคคลอื่น จำนวนคำสิทธินั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่า
จำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านี้ บทบัญญัติของข้อนี้
ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำ
สัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้ง
อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่ง
วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการ
ประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วน
บุคคลที่เป็นอิสระรวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้ง
หมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยาน ที่ใช้ในการจราจรระหว่าง
ประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการโดยยานพาหนะเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2 และ 3 ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ไม่มีควมใดในวรรคนี้จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐใดในการเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากการจำหน่ายหรือการโอนหุ้น หรือหลักทรัพย์อื่น

ข้อ 14

เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระและ บริการส่วนบุคคลอื่น

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ในลักษณะอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ผู้นั้นมีอยู่เป็นปกติซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีที่มีฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น เฉพาะจำนวนเงินได้ที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ กิจกรรมการศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 15

เงินได้จากการจ้างงาน

1. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18, 19, 20 และ 21 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับนั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกัน ไม่เกิน 183 วัน ภายในระยะเวลาที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีปฏิทินที่ เกี่ยวข้อง และ
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง

3. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 16

คำป่วยการของกรรมการ

คำป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะหรือในนามของสมาชิกในคณะกรรมการอำนวยการหรือคณะที่คล้ายคลึงใด ๆ ของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยู หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนของกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะเช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 เงินได้ที่กล่าวถึงในข้อนี้ จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมนี้ได้รับเงินอุดหนุนทั้งหมดจากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือกิจกรรมนั้นได้กระทำภายใต้กรอบความตกลงร่วมมือทางด้านกีฬาและวัฒนธรรมระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 18

เงินบำนาญ

1. ภายใบบังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันสำหรับการจ้างแรงงานที่ผ่านมาแล้วที่ได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
2. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 เงินบำนาญที่ได้จ่ายและการจ่ายอื่นใดที่คล้ายคลึงกันที่ได้กระทำภายใต้โครงการสาธารณะ ซึ่งเป็นส่วนของระบบสวัสดิการสังคมของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐ หรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
 - (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
2. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น จะเก็บภาษี ได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16, 17 และ 18 จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และ ค่าตอบแทนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษาและผู้ฝึกงาน

1. เงินที่จ่ายซึ่งนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้ามาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรมได้รับเพื่อวัตถุประสงค์ในการครองชีพการศึกษา หรืออบรม จะไม่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าการจ่ายเช่นว่านั้นเกิดขึ้นจากแหล่งภายนอกรัฐนั้น

2. ในกรณีของเงินอุดหนุน ทุนเล่าเรียน และค่าตอบแทนจากการจ้างงานนอกเหนือจากวรรค 1 นักศึกษาหรือผู้ฝึกงาน ตามที่ระบุในวรรค 1 จะได้รับสิทธิระหว่างการศึกษาหรืออบรมเช่นว่านั้นในการขกเว้น การบรรเทา หรือการลดหย่อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเช่นเดียวกับนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานไปเยือน

ข้อ 21

ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใด ซึ่งได้รับการรับรองในรัฐนั้น และเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับการขกเว้นภายในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าวเป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีจากวันที่มาเยือนรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์นั้น โดยมีเงื่อนไขว่าค่าตอบแทนดังกล่าวได้รับจากนอกภูมิจำนวน
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้จากกรวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาไม่ใช่เป็นประโยชน์ของสาธารณะ แต่ประการสำคัญเพื่อประโยชน์ของเอกชนบางคนหรือเอกชนอื่น ๆ

ข้อ 22

เงินได้อื่น ๆ

1. บรรดาการการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่มีได้ระบุไว้ชัดเจนในข้อก่อนๆของอนุสัญญา นี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น ยกเว้นถ้าเงินได้เช่นว่านั้นได้รับจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งได้นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของเงิน ได้ดังกล่าวนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้นมีส่วนเกี่ยวเนื่องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

บทที่ 4

วิธีการจัดภาษีซ้อน

ข้อ 23

การจำกัดภาษีซ้อน

1. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ก็ให้ได้รับการบรรเทาภาระจากการเก็บภาษีซ้อนตามวรรคต่อไปนี้ของข้อนี้
2. ภาษีที่ต้องชำระในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้รับในรัฐนั้น จะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีใด ๆ ที่ต้องชำระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีที่ต้องชำระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ที่ได้คำนวณไว้ก่อนให้เครดิตซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการยอมให้ถือเป็นเครดิตในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งภาษีที่จ่ายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะให้ถือว่ารวมถึงภาษีที่ต้องชำระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่ได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นตามกฎหมายของจุดพิเศษซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางเศรษฐกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ 5

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
2. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระ และการหักลดใด ๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
3. เว้นแต่ในกรณีบทบัญญัติวรรค 1 ของข้อ 9 วรรค 8 ของข้อ 11 หรือวรรค 6 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการชำระอื่นๆที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่ง

ประสงค์ในการกำหนดค่าที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมหุ้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือทางอ้อมจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

ข้อ 25

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่ หรือกรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้วรรค 1 ของข้อ 24 ก็ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่พอใจได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ความตกลงใดๆ ที่ทำขึ้นให้มีผลบังคับใช้ตามกำหนดเวลาในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรงรวมถึงการผ่านทางคณะกรรมการร่วมที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือผู้แทน เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุความตกลงกันตามความหมายในวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดซึ่งได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่น

เดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้น จะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับทั้งสองรัฐให้ต้อง

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับ นโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยอันดีของสาธารณชน)

ข้อ 27

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลและคณะ

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษากรของตัวแทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่กงสุลและคณะ ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลายระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

บทที่ 6

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 28

การเริ่มใช้บังคับ

1. รัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งแก่อีกรัฐหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดโดยกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อทำให้อนุสัญญามีผลบังคับเสร็จสิ้นแล้ว

2. อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่มีการแจ้งครั้งหลังตามวรรค 1 และความตกลงนี้จะมีผล

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงิน ได้ที่ได้รับในหรือหลังจาก วันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีก่อนมีผลใช้บังคับ และ
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงิน ได้อื่นๆ ภาษีที่จัดเก็บสำหรับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีก่อนมีผลใช้บังคับ

ข้อ 29

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้จนกว่าจะมีการยกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกอนุสัญญาโดยแจ้งผ่านวิธีการทูตอย่างน้อย 6 เดือนก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิทินใดๆ หลังจากครบกำหนดห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นว่านี้อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงิน ได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการ บอกลีกและ
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงิน ได้อื่นๆ ภาษีที่จัดเก็บสำหรับปีภาษีหรือรอบ ระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปี ปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการ บอกลีกเพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้าง ท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้อง ได้ลงนาม ในอนุสัญญานี้ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ...เมื่อวันที่...หนึ่งพันเก้าร้อย...เป็นภาษาบัลแกเรีย ไทย และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความแตกต่างใน การตีความ ให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ฝ่ายสาธารณรัฐบัลแกเรีย

ฝ่ายราชอาณาจักรไทย

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐบัลแกเรียและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย เพื่อการเว้น การเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงิน ได้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันว่าบทบัญญัติดังต่อไปนี้จะเป็นส่วน หนึ่งของอนุสัญญา

ตามวรรค 2 ของข้อ 8 เป็นที่เข้าใจว่า กรณีที่รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งบังคับใช้อัตราภาษีที่ต่ำกว่าสำหรับเงิน ได้ที่ได้รับ โดยวิสาหกิจของประเทศอื่นจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อัตราดังกล่าวจะมีผลบังคับใช้กับ อนุสัญญานี้ด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ เมื่อวันที่..... ปีหนึ่งพันเก้าร้อย.....

เป็นภาษาบัลแกเรีย ไทย และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความแตกต่างในการตีความ ให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ฝ่ายสาธารณรัฐบัลแกเรีย

ฝ่ายราชอาณาจักรไทย